

(7) ZNANJE IN VEDENJE O ZNANJU

Besedila in učbeniki pogosto "razglašajo" svoje "resnice" po eni strani zato, ker manjkajo opombe in reference, po drugi strani pa zato, ker domnevne "resnice" niso (dovolj) kontekstualizirane. Vedno je bilo ali bi bilo pomembno poučevati ne le "znanje", temveč tudi znanje o znanju, tj. kako nastane, kako se ustvarja in kako je dovzetno za napake. V času skoraj neomejene in prav tako komaj filtrirane dostopnosti "znanja" in tehničnih dosežkov (kot je umetna inteligenca), ki so sposobni reproducirati "znanje" z neverjetno hitrostjo, pa znanje o znanju - torej epistemološka vprašanja - dobijo povsem nov pomen.

Ali to ne pomeni, da podajanje "znanja" v izobraževalnem kontekstu, ki je bilo doslej v ospredju, izgubi pomen? Ali ni znanje o znanju tako postalo celo osrednja kompetenca, ki jo je treba poučevati v izobraževalnih ustanovah? (Jan Brousek)

V mnogih učbenikih so na koncu poglavja navedbe in sklici na vire, iz katerih so citirani odlomki iz tega ali onega branja, vendar to ne pomeni, da učijo, kaj pomeni "vedeti o vedenju": po drugi strani me tega, razen v treh ali štirih posebnih primerih, niso učili niti moji profesorji na Univerzi v Padovi.

Po drugi strani pa bi to disciplino morali poučevati že v osnovni šoli, saj je temeljni pogoj za preučevanje, razumevanje in interpretacijo ne le zgodovinskih dejstev.

Učbenik bi moral imeti v ta namen didaktično prilogo, ki bi učitelju omogočila poučevanje raziskovanja, branja in interpretacije zgodovinskih virov.

Nobenega znanja o znanju ni mogoče uresničiti brez pridobitve metode: Po drugi strani pa je ta funkcija lahko v celoti učinkovita le na univerzitetni ravni, medtem ko ima srednješolski učitelj nalogo poučevati osnove in spodbujati dijake k raziskovanju te ali one teme.

(Carlo Enrico Tincani)